

N:o 25.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 19 April 1884.
— — — — Andra Kammaren den 19 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition angående förändringar i vissa för den inrikes posttrafiken gällande portosatser.

(Bevillnings-Utskottets Betänkande N:o 4.)

Till Konungen.

Uti en den 31 sistlidne December till Riksdagen aflåten proposition har Eders Kongl. Maj:t, under åberopande af hvad till protokollet öfver finansärenden för samma dag blifvit i ämnet anfördt, föreslagit:

att för vanliga bref befodringsafgiften måtte fastställas till

10 öre, om brefvets vikt ej öfverstiger 15 gram, 20 öre, om vigten öfverstiger 15, men ej 125 gram, och

30 öre, om vigten uppgår till mer än 125, men icke öfver 250 gram;

att för lokalbref eller sådant bref, som skall befodras till person, hvilken vistas inom den stad, köping eller by, der försändelsen å postanstalt eller i fast brefflåda till befodran aflemnas, befodringsafgiften måtte bestämmas till 5 öre;

att för brefkort afgiften måtte nedsättas till 5 öre för enkelt brefkort och till 10 öre för brefkort, hvilket åtföljes af blankett till svar;

att för rekommendation af försändelse afgiften måtte fastställas till 20 öre;

att hittills så kallade lösbref i afseende å så väl portots belopp som dess ingående till postkassan måtte likställas med vanliga bref; samt att nu föreslagna bestämmelser måtte träda i tillämpning med ingången af år 1885.

Ehuru Riksdagen icke funnit något hinder möta för att nu genomföra så väl den länge motsedda nedsättningen i det vanliga inrikes brefportot som de öfriga portoförändringar, hvilka såsom en följd af nämnda nedsättning eller i sammanhang dermed af Eders Kongl. Maj:t föreslagits, har Riksdagen dock med afseende å förslagets enskildheter ansett vissa förändrade bestämmelser påkallas, utöfver hvad Eders Kongl. Maj:t ifrågasatt.

Bland de bref, hvilka genom postverkets förmedling utvexlas, förekomma ej sällan sådana, som, adresserade till en person bosatt å annan ort, än der afsändaren befinner sig, af den sistnämnde inlemnas eller i en genom enskild persons försorg fortskaffad lösväska insändes till postanstalt, utan att postverket behöfver vidtaga annan åtgärd för brefvets fortställande än att tillhandahålla adressaten detsamma, då det af honom afhentas, eller inlägga det i lösväska, hvars fortskaffande ombesörjes af adressaten eller annan enskild person, eller ock slutligen, i de fall då sådant kan ske, befordra det till adressaten genom postverkets vanliga brefbärare.

Dylika bref äro icke hänförliga till lösbref, enär de nemligen ej fortskaffas med post, och kunna ej heller anses såsom vanliga bref. Den ofvan återgifna definitionen på lokalbref passar ej heller in på dem, emedan lokalbref alltid skola betördras till person, hvilken vistas å samma ort (»stad, köping eller by»), der brefvet å postanstalt inlemnas. Till följd häraf lär äfven praxis inom postverket med afseende å dessa bref varit något vacklande, ehuru de i allmänhet ansetts böra behandlas såsom lokalbref, hvilket äfven torde vara med billigheten mest öfverensstämmande.

All tvekan i detta afseende torde lätt kunna undanrödjas genom en mera lämplig definition af lokalbref. Då nemligen med lösbrefvens afskaffande uttrycket »vanliga bref» kommer att beteckna alla sådana bref, hvilka med post, i detta ords posttekniska bemärkelse, eller med landtbrefbärare fortskaffas, torde lokalbrefven böra i postförfattningarne angifvas såsom sådana bref, hvilka å postanstalt behandlas utan att med post eller af landtbrefbärare fortskaffas. Härigenom angifves så väl den postbehandling, hvilken de hittills så kallade lösbrefven skola underkastas, som ock den egentliga skilnaden mellan vanliga bref och lokalbref.

Äfven i ett annat afseende har Riksdagen ansett en förändring

i nu gällande poststadgas bestämmelser vara af nöden, utöfver hvad Eders Kongl. Maj:ts föreslagit. För närvarande är i fråga om lokalbref stadgadt, att dylikt bref ej må i vigt uppgå till mer än 50 gram.

Det torde emellertid näppeligen finnas något skäl för den skiljaktighet, som sålunda med afseende å vigtsatserna förefinnes emellan lokalbref och vanliga bref, eller att en försändelse, som skall med post befordras, behandlas såsom bref, så vida dess vigt ej öfverstiger 250 gram, under det den högsta vigtsatsen för lokalbref är fastställd till endast 50 gram. Å andra sidan synes det äfven ligga en oegentlighet deruti, att, under det ett högre porto tillämpas å vanliga bref redan då brevets vigt öfverstiger 15 gram, portot för lokalbref utgår med samma belopp äfven för den högsta medgifna vigtsatsen. På grund häraf och då någon betänklighet mot en något högre taxering af de lokalbref, hvilkas vigt öfverstiger 15 gram, icke synes böra möta, enär öfvervägande flertalet dylika bref icke torde uppnå denna vigt, har Riksdagen ansett äfven för lokalbref böra tillämpas en graderad afgiftsskala, afpassad efter samma vigtsatser, hvilka för närvarande äro bestämda för vanliga bref, så att portot för ett lokalbref städse kommer att utgå med hälften af det för ett vanligt bref af motsvarande vigt stadgade belopp. En dylik anordning torde för öfrigt, så väl genom det utsträcktare användande af lokalpostförsändelser, hvartill möjlighet beredes, som ock genom den högre taxeringen af vissa lokalbref, jemväl i sin mån komma att motverka den eljest under de närmaste åren motsedda minskningen i postverkets inkomster.

Med de här ofvan omförmälda bestämmelser i fråga om vanliga bref och lokalbref har någon särskild föreskrift angående det porto, som bör erläggas för de hittills så kallade lösbrefven, icke ansetts vara af nöden.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, har Riksdagen funnit Eders Kongl. Maj:ts ifrågavarande proposition icke kunna oförändrad bifallas; hvaremot Riksdagen beslutit:

att för så kalladt vanligt bref eller sådant bref, som med post eller af landtbrefbärare fortskaffas, befodringsafgiften fastställles till

10 öre, om brevets vigt ej öfverstiger 15 gram, 20 öre, om vigten öfverstiger 15, men ej 125 gram, och

30 öre, om vigten uppgår till mer än 125, men icke öfver 250 gram;

att för lokalbref eller sådant bref, som å postanstalt behandlas utan att med post eller landtbrefbärare fortskaffas, afgiften för postbehandlingen fastställles till hälften af här ofvan angifna belopp eller:

5 öre, om brevets vikt ej öfverstiger 15 gram, 10 öre, om vigten öfverstiger 15, men ej 125 gram, och

15 öre, om vigten uppgår till till mer än 125, men icke öfver 250 gram;

att för brefkort afgiften nedsättes till 5 öre för enkelt brefkort och till 10 öre för brefkort, hvilket åtföljes af blankett till svar;

att för rekommendation af försändelse afgiften fastställles till 20 öre;

att afgiften för alla bref, hvilka genom postverkets förmedling utvexlas, skall ingå till postkassan;

samt att ofvanberörda bestämmelser skola träda i tillämpning med ingången af år 1885;

hvilket allt Riksdagen får härmed för Eders Kongl. Maj:t anmäla.

Med undersåtlig vördnad:

Stockholm den 19 April 1884.
